

ADJ ERŐT!

pályázatunk FEME Életöröm kategóriájának díjazott pályaműve

Bándy Krisztina: Há-i-té

A hosszú fasorok között már kezdett megtörni a napfény. A tavasz lassanként átjárt az őstéli rideg valóságain és úgy nézett ki, az életet nem zárhatja be örökké. Az elvetett magok kikelnek.

A tizennyolcadik születésnapom körül történt. Jobban emlékszem rá, mint az akkor készült fényképre, amit most a kezemben tartok. Igazi *breaking news* volt az életemben. Ültem a hatalmas platán alatt és hirtelen úgy éreztem idegen test vagyok a virágzásnak indult élet világban. Ott ragadt velem a tél. Végigsiklott a jeges és érdektelen kérdések sorozata a fejemben. Végtelen hosszúnak tűnt, pedig alig 7 percet töltött ki az életemben:

- Abortusz? – éles és gépies hang fogadott.

Ez volt az első kérdés, amint beléptem az ajtón. Nem igazán tudtam, hogy a nőgyógyászaton jó napot kívánok helyett így kell köszönni, vagy ez valami beugró biológia kérdés és definíciót mondjak, vagy most azonnal fussak ki, mert én csak ultrahangra jöttem...Becsukódott az ajtó.

- Volt? – ugyanaz a kérdező.

Igen felfogtam, hogy ez nem az egyszer volt hol nem volt mesedélután, de még mindig nem találtam magamra. Ultrahangra jöttem vagy nem? Döböntően álltam az ajtóban vagy már egy perce.

- Vetközzön le ott balra! – hatásszünet, letette a tollat.

Úgy látszik kívülről tudja már a látványból? Valójában akkor mindegy, hogy válaszolok, vagy hogy mit válaszolok? Benéztem a zöld csempés hipószagú kis lyukba, szorongattam a taj kártyámat és a beutalót. Még mindig nem néztek rám, sem a kérdező sem a másik gépiesen pötyögő élőlény, aki a rendelőben volt. Valami használati útmutató kezdő pácienseknek nincs kirakva?

- Jó napot kívánok én... – Gondoltam megpróbálom a klasszikus módszert.
- A cuccait akassza fel jobbra! – így a pötyögő.
- Én? Ez volt az egyetlen szó, ami kibuggyant belőlem. Úgy látszik nem várták meg, hogy a helyzet *shakespear*-i fordulattal egy mélyebb fordulatot vesz, felnézett az első kérdező.
- Az meg mi magánál? – így a pötyögő.

Komolyan mondom csak arra tudtam gondolni, hogy ezt most úgy lehetne elütni, hogy a *mi micsoda* sorozat legújabb példánya, de aztán arra jutottam, hogy ez nem jelentene semmit a célközönségemnek, így kérdés nélkül felemeltem enyhén a beutalónak nevezett sárga cetlit.

- Na mi lesz már, én menjek érte? – kérdezte rivallóan.

Ebből arra következtettem, hogy mégsem kell levetközni, megúszom a beadandóval. Odavánszorogtam és átadtam a varázslatos fecnit.

- Ja, hogy maga...na jó akkor oda feküdjön le! Tolja le a nadrágját a hasárá! – rendelkezett a pötyögő egy elnyújtott sóhaj és egy rosszalló összenézést közepette.

Tudtam, hogy a cetliben bízhatok. Szuper! Akkor mégis ultrahang lesz. Néma csend volt. Komolyan ajánlani kéne, hogy legközelebb itt írjuk meg a tz-t. Itt még a legsüketebb tanárnak is lenne esélye meghallani a gondolataink hiányát is.

- Na haladjunk, haladjunk! – még mindig a pötyögő adta az utasításokat.
- Elnézést kérek, csak... - kezdtem volna bátortalanul, de aztán egy nézésből tudtam, hogy ez is hiba volt, ahogy az is, hogy megzavartam a pusztá jelenlétemmel ennek a két élőlénynek a papírjaik között folytatott furcsa szimbiózisát.
- Jó, oda le...lejjebb! Abortusz ezek szerint még nem volt, pedig már elég idős hozzá, írja Marika! Hideg lesz! – nem kevésbé érdektelen hadarásban most először hallottam a másik hangot. Ez az utóbbi feltételeztem, hogy nekem szólt. Ha nem remegtem volna, akkor egyszerűen megkönnyebbülök, hogy az ultrahang csak

sokkal kedvesebb és barátságosabb lesz, mint az élőlények a rendelőben. Hideg volt tényleg. A feltételezhetően doktori címmel rendelkező női nemhez tartozó élőlény szeme azonban jeges. A hangja meg 2 és fél perc alhasi cirkálás után egyenesen fagyos.

- PCO – hangzott az ítélet. Aztán csend.
- Öltözzön, hát reménykedni ne nagyon, felesleges. – mondta miközben igazgatta a szemüvegét, majd felállt és átment a másik szobába. Marikával és köztük azzal, hogy mi is az hogy PC vagy Peca ó, szóval sok kérdéssel együtt egyedül maradtunk.
- Itt írja alá! mondta Marika véget vetve önkényesen a gondolataimnak.
- Elég a szignó ne babráljon, szójlon a következőnek, hogy ebédelni megyünk!

Hát ez volt életem első nőgyógyászati ultrahang vizsgálata, amit a nevemért cserébe a csoda cetli írójától szereztem. Ezután több másik intézmény, vérvétel, ultrahang és ultrahang vérvétel sorozatok több évados váltakozása és rengeteg utazás következett, amit akár reklámnak is felfoghatunk közben. Anya ezután végig ott volt velem. Persze emiatt spontán lehülyéztek, meg kislányoztak, de Anyával mi a profi csapatok közt játszottunk. Mindig elütöttük valamivel a vizsgálatok életét. Apám szentül meg volt győződve róla, amikor kuncogva összeraktuk egy hét eseményeit, hogy ez tulajdonképpen egy vicc. Ilyen diéta, olyan gyógyszer, sokszor nem is tudtam ki az asszisztens, ki az orvos, senki nem mosolygott, csak rezzenéstelenül közölték a diagnózist, hogy nem lehet gyerekem. Szó sem volt itt semmilyen viccről.

Aztán jött az érettségi, az egyetem. Senkinek nem beszéltem a gyakori délutáni kiruccanásaimról. A fejembe vettem, hogy ennek ilyen rideg-tudományosan semmi értelme. Biztosan meg fogom oldani, ha lesz majd kivel. Persze valójában sokszor voltam szomorú, volt, hogy inkább nem mentem sehova. És bár a jogra jártam egy közgazdaságtani alaptételt levontam már akkor is:

- Csak addig vagy szép, csak addig tűnsz okosnak, csak addig csörög a telefonod, ameddig csak adsz és adsz másoknak. Ez volt a mélypont. Akkor hogyan fogok adni épp annak, akinek majd a legjobban szeretnék?

A választ mondhatnám, hogy az élet adta meg. Ennél azonban sokkal többről volt szó. Az élet követét úgy hívják ma, hogy férj. Sosem felejttem el, hogy a fenti közgazdaságtani adok-kapok elvét, ami sajnos addig mindig működött, ő megdöntötte. Éppen úgy gondolta, ahogy én. Megoldjuk közösen. Mi idelent és Ő odafent. Együtt.

Esküvő után nem a nászút jött, hanem rengeteg munka. A tél közepére gyakorlatilag átlátszó lettem, aztán karácsonyi turné következett és legjobb orvost kaptam: a végtelen békét. A hóesésben énekelve és végig járva a franciaországi templomok sorát, mindennap arról szólt, hogy megszületett a földre a Megváltó. Reggeltől késő estig átjárt a születés gondolata és lassan minden korábbi felgyülemllett szomorúság eltávozott a lelkemből.

A hosszú fasorok között már kezdett megtörni a napfény. A tavasz lassanként átjátszotta magát a tél rideg valóságain és úgy nézett ki, az életet nem zárhatja be örökké. Az elvetett magok kikelnek.

Az egészben az a döbbenetes, ahogy a mai napig megremegek, ha visszagondolok arra a ridegségre és érdektelenségre, amivel annyi éven keresztül elkeseredésben és szorongásban tudtak tartani. Nem az érettségitől lettem felnőtt. A rendelőben értem meg küzdő felnőtté és nővé. Az évek alatt megtanultam, hogy ezeken a helyeken csak a testre mondtak diagnózist. Távol tartják magukat a tudománytalan lélektől és annak misztikus, vallásos vagy bármilyen létezésétől. Különös, hogy épp egy olyan helyen, ahol a születésnek és az élet csodájának öröme játszódik le. Nem csak egy újabb bonyolult húsdarabért harcolunk annyi éven keresztül, hanem azért, hogy egy új élet, egy új csoda érkezhessen a földre.

Sok receptet kaptam, sokat olvastam én is. Volt, amit kiváltottam, és volt amit betartottam. A legfontosabb recept nélkül kapható szinte minden bajra, ha elég erősek vagyunk kitekinteni magunkon és a saját fájdalmunkon kívülre. Betűzzük ki nyugodtan a lelki gyógyszertárunkban: *há-i-té*.

